

Prvo poglavlje

Viglaf je sedeo u hladnoj trpezariji Akademije za zmajolovce. Zurio je u ljigave pihtije od jegulja na tanjiru.

„Bljak!“, reče on svojoj drugarici Eriki. „Muka mi je da stalno doručkujem jegulje!“

Erika skloni pramen smeđe kose sa očiju. „Pomi-ri se s tim, Viglafe“, reče mu ona.

„Znam, znam“, nesrećno će Viglaf. „Šanac oko zamka je prepun jegulja. A sve dok naš direktor može besplatno da nabavlja jegulje, teraće Pržišerpu da nam sprema jegulje za doručak, ručak i večeru.“

Erika komadom hleba omaza i poslednju kap tamnozelenene moče od jegulja s tanjira. Onda ubaci hleb u usta.

Kako uspeva to da podnosi? – pitao se Viglaf

„Mmmm“, reče Erika. „Sjajno!“

Eriki je sve na AZZ-u bilo sjajno – uključujući i jegulje. Čak joj nije bilo teško ni da svakog jutra prazni zamke za jegulje. Viglaf je bio prilično siguran da je zato osvojila medalju Budućeg zmajolovca meseca.

Viglaf okusi komadić repa. Odvratno! Onda odgurnu tanjir s jeguljama preko stola.

„Evo, Erika“, reče. „Uzmi i moje.“

„Pssst! Zovem se *Erik*, ne zaboravi!“ Erika se osvrnu po trpezariji da proveriti nije li ih neko čuo. „Ako Mordred otkrije da sam devojčica i izbacim me iz škole, *ti* ćeš biti kriv!“

„Izvini“, reče Viglaf.

„Jedino ti znaš moju tajnu“, nastavi Erika. „Budeš li nekome rekao, kunem se, otifikariću ti glavu! Proburaziću te mačem! Krv će da ti...“

„Dobro, Eriče!“, ubaci se Viglaf hitro. „Shvatam šta hoćeš da kažeš.“

Viglaf je znao da Erika jedva čeka da ulovi zmaja i proslavi se. Ali valjda ne mora da stalno priča o tome kako će mačem da proburazi *njega*?

I Viglaf je želeo da postane slavan junak. Junaci su hrabri i neustrašivi. Da je on junak, niko ga ne bi zadirkivao što je sitan za svoje godine. Ili zato što je ridokos. Zato je Viglaf i otišao od kuće, sa svojom vernom svinjom Ljubičicom. Došao je u Akademiju za zmajolovce da nauči kako se love zmajevi i kako se postaje junak.

U tom planu je postojala samo jedna nevolja.

Viglaf nije podnosio krv.

„Viglafe! Eriče!“, viknu neko s druge strane trpezarije.

Viglaf diže pogled i vide Engasa, direktorovog sestrice, kako trči prema njihovom stolu.

Engas je bio debeljuškast i plavokos. Nikada nije trčao ako bi mogao da hoda. Nikada nije hodao ako bi mogao da sedi. Zato je Viglaf znao da su posredi važne vesti.

„Engase!“, kliknu Erika. „Šta je?“

Engas zastade pored stola za prvi razred, hvatajući vazduh. „Ujka Mordreda je spopao napad besa“, reče on.

„To nije ništa novo“, primeti Viglaf. Mordred je stalno vikao na njega zbog onog događaja sa

zmajem zvanim Gorzil. Viglafa i Eriku poslao je da ulove Gorzila. I Viglafu je to *stvarno* pošlo za rukom. Mada slučajno. Slučajno je naleteo na Gorzilovu tajnu slabost – bezvezne viceve. I posle četiri bezvezna vica, Gorzila više nije bilo. Međutim, Mordred nije vikao zbog toga kako je Viglaf ubio zmaja. Vikao je zato što je Viglaf dozvolio da pohlepni seljani odnesu sve Gorzillovo zlato.

„Ali ovo je težak napad besa“, govorio je Engas. „Mordred je upravo čuo za nekog dečaka iz Zmajostrebljivačke gimnazije koji je ubio zmaja i doneo svom direktoru sve zmajevo zlato. Ujka Mordred urla i vrišti da bi nekome od nas bilo bolje da uskoro ulovi zmaja, i da mu donese zlato, inače...“

„Engase!“, viknu Viglaf. „Pazi!“

Engas se pognu. Komad pihtije od jegulja proleće mu iznad glave, pa tresnu Eriki u krilo.

Erika skoči na noge. „Ej! Ko se to gađa?“, viknu ona.

„Ja!“, dreknu dečak koji je sedeo za stolom drugog razreda. „I šta mi možeš?“

„Videćeš!“, uzvрати mu Erika. Ovaj budući zmajolovac meseca je voleo dobro gađanje hranom isto kao i svi ostali đaci AZZ-a. Zgrabila je jegulju sa

Viglafovog tanjira i bacila je. „Pravo u centar!“, kliknu kada je pogodila metu.

U tren oka, vazduh ispuniše leteće jegulje.

Viglaf se osmehnu. Ovakvi trenuci su najlepši deo pohađanja Zmajolovačke akademije! I on zgrabi jegulju, pa je baci. Onda se pridruži skandiranju dečaka iz trećeg razreda: „Dosta-nam-je-jegu-lja! Dosta-nam-je-jegu-lja!“

Uskoro se trpezarija ispuni treskanjem stopala i uzvicima: „Dosta-nam-je-jegu-lja! Dosta-nam-je-jegu-lja!“

Viglaf uze poslednju jegulju s tanjira i odmeri Mordredovo poprsje u prirodnoj veličini koje je stajalo na stubu pored vrata. Direktorova gusta kosa, velike buljave oči i širok osmeh bili su uklesani u kamen.

Viglaf naciļa. „Ovo je za tebe, Mordrede!“, viknu. Onda zavitla jegulju na kamenu glavu.

Međutim, baš u tom trenutku, u trpezariju uđe direktor glavom i bradom.

Viglaf je užasnuto gledao kako njegova jegulja uz glasan pljesak pogađa pravog Mordreda pravo u lice!

Drugo poglavlje

Jegulja se zalepila Mordredu za čelo. Zeleni jeguljin sok kapao mu je u besne ljubičaste oči. Curio mu je s obraza u bradu.

„Ti!“, zaurla Mordred na Viglafa. „Moglo se i pretpostaviti!“ Strgnuo je spljeskanu ribu s čela, pa je bacio preko ramena.

„Ti!“, zagrme Mordred. Streljao je Viglafa pogledom. „Jedini učenik u istoriji AZZ-a koji je ulovio zmaja! Ali, jesi li mi doneo Gorzilovo zlato? NISI!“

„P-pokušao sam, gospodine“, reče Viglaf. „Ali seljani su utrčali u Gorzilovu pećinu, i...“

„Izgovori! Izgovori!“, viknu Mordred. „A ni školarinu nisi platio! Još mi duguješ sedam groša!“

